

Några månader tidigare hade människan lyckats landstiga på månen, men själv tyckte han inte att han åstadkommit någonting av värde i livet. Han hade inte ens förmått skapa goda relationer till andra människor, inte ens till de närmaste i familjen. Istället hade han blivit en börda, för dem och för alla andra. Det var ohjälpligt. Psykoanalys, som han de senaste åren börjat fundera över, trodde han inte längre på, i alla fall inte att det skulle kunna hjälpa honom. Han var hopplös, hans situation var hopplös, enda utvägen var att han bara försvann.

Han såg sig om i övernattningsrummet, där allt gick i olika nyanser av landstingsbrunt. Väggarnas tapet hade mönster av smala beiga ränder på en ljusare beige botten. Skrivbordet var brunt och skrivbordsstolen var brun, och de två fåtöljerna var klädda med ett brunt tyg, och även det prydligt sträckta överkastet på sängen hade en obestämbart beige nyans.

Det var redan alldeles mörkt ute, men han tände inte någon lampa. Vad skulle han med ljus till? Han hittade

till toaletten i alla fall, och till skåpet där burkarna med Tryptizol och Tofranil stod, medicinerna han skrivit ut åt sig själv för en dryg vecka sedan. Han skakade lite på en av burkarna. Den var nästan full fortfarande, så tableterna skulle räcka.

På etiketten stod det ”två tabletter morgon och kväll, mot depression”. Han hade börjat med att ta Tryptizol, men även om han ofta hade både fotsvett och handsvett i vanliga fall, så hade medicinen gjort problemet rent outhärdligt. Och värre ändå hade varit att han blivit alldeles torr i munnen av tableterna. Så efter ett par dagar hade han börjat med att ta Tofranil istället, men biverkningarna hade varit desamma.

Han skrev ofta ut antidepressiva tabletter till patienter, medicinen brukade hjälpa bra, och biverkningarna var alltid värst i början, men att han själv skulle kunna bli hjälpt trodde han inte. Alltså fanns ingen annan utväg än den han nu tänkte ta. Han fungerade inte som överläkare för sin avdelning, och sin forskning om manier förstod han inte hur han skulle kunna fullfölja. Han var inte heller något ordentligt stöd för sin familj, och inte för någon annan heller.

De skulle knappast sakna honom på kliniken, och som i morgon, när han inte behövde gå rond, skulle de förmodligen inte ens märka om han kom till jobbet eller inte. Och familjen kunde förhoppningsvis så småningom börja om och få en bättre tillvaro än den de var på god väg att komma in i på grund av hans oförmåga. Ekonomiskt skulle de också klara sig. Han hade för inte så länge sedan sett över familjens försäkringsskydd, och det blev antagligen ganska

mycket pengar från den läkarförsäkring han hade, och så skulle de ju ha änkepensionen och barnpensionen.

Han satte sig vid skrivbordet. Burken med tableterna stod framför honom tillsammans med ett glas vatten han hämtat från kokvrån.

Han tog fram papper och en kulspetspenna ur översta skrivbordslådan. Han skulle bara skriva några rader först, för att förklara att det bara fanns en utväg för honom – den han nu valt.

Just då ringde telefonen. Han visste vem det var. Skulle han svara? Han lät två signaler gå fram, sedan ytterligare en, och en till.